

[Honoré.]

ligt folkepartis ansvar. Vi anerkender fuldt ud, at der på mange måder ligger respektable motiver bag 1960ernes skatteeksplosion. Vi forsøger ikke denne udvikling. Vi er solidariske med den, men vores solidaritet med forceringen af det såkaldte velfærdssamfund er en kritisk solidaritet. Prisen herfor har nemlig bl. a. været, at man har tapet erhvervslivet for arbejdskraft og kapital, at de stigende skatter har formindsket arbejdsglæden og ført eller bidraget til en lønstigning, der alvorligt svækker vor konkurrenceevne. Vi har kort sagt for at finansiere vor velfærd, for at hjælpe os selv på den bedste måde måttet låne pengene dertil i udlandet i et helt uacceptabelt omfang. Vi har forsømt det grundlæggende, sunde økonomiske princip, der hedder at sætte tæring efter næring.

Det grundlæggende synspunkt for kristeligt folkepartis holdning til finanslovsforslaget er, at de offentlige udgifters andel af nationalindkomsten skal nedsættes til 40 pct. Nedtrapningen fra de nuværende ca. 50 pct. til 40 pct. skal ikke ske over ét eller to år, men over en 10-årig periode. Derigennem vil man hvert år kunne lette indkomstskatterne og efterhånden også de forskellige indirekte skatter og afgifter. Dette vil forøge lysten til at arbejde, fordi arbejde atter kan betale sig. Presset på lønningerne vil lettes, og inflationen dæmpes til gavn for erhvervslivet.

Ud fra disse finanspolitiske principper har kristeligt folkeparti engageret sig hårdt i forliget om besparelser på finansloven for indeværende år og nu på den kommende finanslov. Hvad den sidste angår, deltager vi i det spareforlig, der blev indgået i efteråret om besparelser og skattelettelser til 7 mia. kr. Nogle af forudsætningerne for sparepartierne og for venstre regeringens skatte-reform er imidlertid ændret. Det skyldes dels den voksende arbejdsløshed og de svigtende indtægter, dels at en række påtænkte besparelser på grund af valget og regerings-skiftet er blevet udsat. En anden væsentlig grund til, at underskuddet bliver større end beregnet, er, at fremskridtspartiet ikke bakkede den foregående regering tilstrækkeligt op, da det endelig gjaldt.

På grund af denne manglende opbakning fik vi den nuværende socialdemokratiske

regering, der har fremsendt sine ændringsforslag til den tidligere regerings finanslovsforslag. Kristeligt folkeparti har tilsluttet sig en lang række af de regeringsændringsforslag, der skyldes ændrede skøn eller mindre justeringer af de enkelte konti, og der foregår til det sidste forhandlinger mellem regeringen og sparepartierne om de store udgifts- og indtægtsposter.

Generelt må jeg sige, at kristeligt folkeparti ikke er indstillet på at acceptere et så stort kasseunderskud som foreslået af socialdemokratiet, et kasseunderskud, som vil bringe ikke blot de nuværende, men også de kommende års skattelettelser i fare. Socialdemokratiets finanspolitiske bestræbelser går for mig at se ud på at bremse stigningerne i de offentlige udgifter således, at de offentlige udgifter så at sige fastfryses på deres nuværende procentandel af nationalindkomsten, altså på ca. 50 pct. I denne situation sætter socialdemokratiet kræfterne ind på at omlægge skatterne, omlægge indkomstskatterne bort fra de lave indkomster og op på mellemindkomsterne og de højere indkomster. Samtidig vil man lægge mere over på de indirekte skatter og afgifter.

Kristeligt folkeparti anerkender det positive i, at socialdemokraterne prøver at fastfryse udgifterne på det nuværende trin og ikke som hidtil lader dem stige, men vi finder det utilstrækkeligt at blive stående ved, at det offentlige fra nu af må beslaglægge halvdelen af, hvad vi tjener. Kristeligt folkeparti vil i stedet have de offentlige udgifter ned fra 50 pct. til 40 pct.

Noget lignende vil fremskridtspartiet opnå gennem en lang række ændringsforslag, dette parti har udarbejdet. Kristeligt folkeparti anerkender, at der ligger en exceptionel sparevilje bag disse forslag, en sparevilje, der udgør en slående kontrast til andre partiers ødselhed i de foregående 15 år. Anerkendes skal det endvidere, at det er ulige vanskeligere at spare end at forøge udgifterne.

Jeg har imidlertid to hovedindvendinger mod fremskridtspartiets spareforslag taget som helhed. For det første er de udtryk for en holdning, for en væren sig selv nok, der på afgørende måde er fremmed for kristeligt folkeparti. Tidligere ordførere har analyseret en lang række af fremskridtspartiets besparelsesforslag. Jeg vil blot som eksem-